

Jó olvasást!

<http://neadjafel.hu>

A teáscsésze

Egy házaspár, a 25. házassági évfordulóján elment Angliába, hogy vegyenek valami szépet. Mindketten szerették az antik tárgyakat, kerámiákat, különösen a teáscsészéket. Az egyik kerámia üzletben megláttak egy szép csészét.

A férj megkérdezte az eladót:

- "Meg szabad nézmem ezt a csészét? Még sosem láttam ennyire szépet."

A boltos a kezébe adta, és miközben csodálta a mesteri alkotást, a csésze, legnagyobb meglepetésére megszólalt:

- "Nem érted, hogyan lehetek ennyire szép?

Tudod, nem voltam mindig teáscsésze. Volt idő, amikor vörös voltam és agyagnak neveztek. Mesterem kiásott, megdolgozott, összelapított, meggyúrt újra és újra, hogy üvöltöttem a fájdalomtól:

- 'Hagyj békén!' - de Ő csak mosolygott, és így szólt:

- 'Még nem.'

Aztán egy gyorsan forgó korongra helyezett és én hirtelen csak forogtam, forogtam, forogtam, körbe-körbe.

- 'Állíts meg! Szédülök! – kiabáltam, de a Mester csak ingatta a fejét, és azt mondta:

- 'Még nem.'

Aztán betett a kemencébe. Sosem éreztem olyan forróságot! Csodálkoztam, miért akar megégetni. Sikoltoztam. Ki akartam jutni. Láthattam a Mester arcát az üvegen át, és leolvashattam ajkáról, ahogy a fejét rázta:

- 'Még nem.'

Végül az ajtó kinyílt, kitett a polcra. Hűlni kezdtem.

- 'Most már jobb.' - gondoltam.

Aztán mindenütt befestett. A festék szaga rettenetes volt. Undorodtam tőle.

- 'Hagyd abba! Hagyd abba!' - kiáltottam. De csak ingatta a fejét:

- 'Még nem.'

Aztán hirtelen újra visszatett a kemencébe. Nem ugyanabba, mint először.

Ez kétszer olyan forró volt. Úgy éreztem, megfulladok. Könnyörgtem, mindent megbántam, sikoltoztam és sírtam. Közben láttam, amint rázza a fejét, és azt mondja:

- 'Még nem vehetek ki.'

Tudtam, nincs többé remény. Végem van. Kész voltam rá, hogy végleg feladjam, mire kinyílt az ajtó. A Mester kivett, és újra a polcra tett.

Egy órával később elélem állított egy tükört és azt mondta:

- 'Nézd meg magad.'

Amikor a tükörbe néztem, alig tudtam hinni a szememnek:

- 'Ez nem én vagyok, ez nem lehetek én... , ez gyönyörű ! Gyönyörű vagyok!'

- 'Szeretném, ha emlékeznél arra' – mondta - 'tudom, fáj, amikor gyúrtalak, gyömösöltelek, de ha nem teszem, kiszáradsz. Tudom, hogy szédültél, mikor a korongon forgattalak, de ha megállítom a korongot, szétmorzsolódsz. Tudom, hogy elviselhetetlenül forró volt a kemencében, és nem értettél, miért teszek oda, de ha nem teszem, megrepedsz. Tudom, hogy rettenetes volt a szag, amikor bevontalak mázzal és befestettelek, de ha nem teszem, akkor sosem erősödsz meg, és nem lesz színes az életed. És ha nem teszek újra vissza a másik kemencébe, nem élhettél volna sokáig, nem lennél elég erős. Befejeztelek. Olyan vagy, amilyennek elképzeltem, mikor hozzáfogtam a munkához.'

*

* *

Ez az élet barátaim... Az én életem, és a Tied. Néhányan a kemencében vagyunk, üvöltve, sikoltozva: 'Engedj ki!'. Néhányan épp színesedünk, és ez kellemetlen, majd megőrjít. Néhányan körbe forgunk, és nem tudjuk, hol vagyunk. Csak azt kérdezzük: 'Mi történik velem? Minden olyan zavaros', és a Mester csak néz, és azt mondja: 'Még nem vagy kész, még nem...'. De mi Látjuk Őt, és bízunk Benne.

